

Нам бракує серця, а не хисту,
Щоб кохання вберегти від сліз.
Золоті кайдани падолисту
Вітер зняв з обласканих беріз.

Затремтіли голі плечі лісу
Перед першим подихом зими.
Ніч спливла і голубу завісу
Підняла між нами і людьми.

Що ж, нора, моя найкраща в світі,
Мить і вічність нам не повинчать.
Ти стоїш. Твоє обличчя світить
Світлом всіх беріз і всіх дівчат.

Ти стоїш печальна і врочиста,
Як весна, що в осінь забрела.
Золоті кайдани падолисту
Нам ця ніч на душі одягла.

Ти ще поряд, ти вже за роками,
В дальню даленієш далину.
І на нам'ять, як на серце камінь,
Ти кладеш мені сльозу одну.

Ту сльозу, мов квіточку, губами
Я голублю на щоці твоїй, —
Тільки те, що не сказати словами,
Мовчки на прощання зрозумій!

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.